

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **M. K.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, adresa pro doručování: detašované pracoviště Ostrava, Zelená 3158/34a, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 11. 2004, č. j. 17 Cad 51/2004 – 72,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 25. 9. 2003, č. j. 6003-3347/2003-Kr, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Ostrava – město ze dne 21. 7. 2003, č. j. 6002/19679/4580/P 328/2001/319/OŘ/03/1270. OSSZ Ostrava – město napadeným rozhodnutím zamítla návrh žalobkyně na povolení obnovy řízení ve věci nároku na nemocenské při pracovní neschopnosti vzniklé dne 27. 1. 1998. V této věci rozhodla OSSZ Ostrava – město pravomocným rozhodnutím ze dne 12. 2. 2001, č. j. 6002/19679/4580/P 328/2001/319, že žalobkyni nenáleží nemocenské při pracovní neschopnosti vzniklé dne 27. 1. 1998. Proti předmětnému rozhodnutí žalované podala žalobkyně dne 1. 11. 2003 žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě a domáhala se zrušení tohoto rozhodnutí.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 8. 12. 2003, č. j. 58 Ca 66/2003 – 29, řízení přerušil. V odůvodnění tohoto usnesení uvedl, že u Okresního soudu v Ostravě pod sp. zn. 42P a Nc 457/2002 a ONC 1767/2002 probíhá řízení o zbavení způsobilosti žalobkyně k právním úkonům. Krajský soud konstatoval, že podle ustanovení § 48 odst. 2 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), předseda senátu usnesením přeruší řízení, jestliže zjistí, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé. Jelikož bylo zjištěno, že u Okresního soudu v Ostravě probíhalo řízení o zbavení způsobilosti žalobkyně k právním úkonům, a soud měl za to, že výsledek tohoto řízení může mít vliv na rozhodování

o věci samé, krajský soud podle ustanovení § 48 odst. 2 písm. e) s. ř. s. řízení přerušil. V poučení předmětného usnesení soud uvedl, že proti tomuto usnesení nejsou přípustné opravné prostředky. Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 12. 2003, č. j. 58 Ca 66/2003 – 29, o přerušení řízení, si žalobkyně osobně vyzvedla dne 9. 3. 2004.

Proti tomuto usnesení o přerušení řízení podala žalobkyně dne 24. 3. 2004 odvolání, ve kterém především namítala, že rozhodnutí v řízení o zbavení způsobilosti žalobkyně k právním úkonům nemůže nikterak změnit rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ve věci samé. Přerušení řízení označila žalobkyně za plně nedůvodné a navrhovala, aby bylo usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 12. 2003, č. j. 58 Ca 66/2003 – 29, zrušeno a věc byla tomuto soudu vrácena k pokračování v řízení a rozhodnutí ve věci samé.

Dne 17. 8. 2004 byl spis Krajského soudu v Ostravě, sp. zn. 58 Ca 66/2003, převeden do rejstříku Cad téhož soudu pod sp. zn. 17 Cad 51/2004.

Na základě žádosti žalobkyně provedl krajský soud opravu zjevné chyby v psaní v usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 12. 2003, č. j. 58 Ca 66/2003 – 29 (nyní 17 Cad 51/2004 – 29), o přerušení řízení. Tato zjevná chyba spočívala v tom, že v textu odůvodnění bylo nesprávně uvedeno číslo odstavce paragrafu, podle něhož soud rozhodl o přerušení řízení. V odůvodnění byl uveden odkaz na ustanovení § 48 odst. 1 písm. e) s. ř. s. namísto správného ustanovení § 48 odst. 2 písm. e) s. ř. s. Oprava byla provedena usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 11. 2004, č. j. 17 Cad 51/2004 – 72, s odůvodněním, že opravu bylo nezbytné provést usnesením, když žalobkyně odmítla předložit své vyhotovení opravovaného usnesení o přerušení řízení s tím, že jde o její majetek.

Proti tomuto usnesení o opravě zjevné chyby v psaní podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost, v níž uvedla kasační důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., aniž je blíže specifikovala. Stěžovatelka označila napadené rozhodnutí za nezákonné a navrhla, aby jej soud zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Ostravě k dalšímu řízení.

Žalovaná se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil, zda projednání kasační stížnosti stěžovatelky nebrání nedostatek podmínek řízení.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je jednou z podmínek řízení důvod a zájem na právní ochraně... (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2003, č. j. 6 Ads 42/2003 – 79).

Zájem na právní ochraně podle názoru vyjádřeného Nejvyšším správním soudem v citovaném judikátu není dán tehdy, je-li každému zřejmé, že soudní řízení v dané věci nemůže mít objektivně žádný užitek.

V posuzované věci jde o kasační stížnost proti usnesení, kterým byla opravena zjevná chyba v psaní v odůvodnění usnesení o přerušení řízení. Tato chyba byla opravena na výslovnou žádost stěžovatelky, přičemž formu usnesení krajský soud zvolil z důvodu nedostatku součinnosti ze strany stěžovatelky.

Stěžovatelka tedy kasační stížností napadla usnesení, kterým krajský soud vyhověl její žádosti obsažené v podání ze dne 3. 9. 2004. Meritorní rozhodnutí o této kasační stížnosti by z tohoto pohledu nemohlo stěžovatelce, ani žalované přinést žádný užitek.

Pokud jde o opravu poučení usnesení o přerušení řízení, kterou stěžovatelka svým podáním ze dne 3. 9. 2004 rovněž požadovala, Nejvyšší správní soud poukazuje na svou konstantní judikaturu, ze které vyplývá, že kasační stížnost proti usnesení o přerušení řízení není přípustná ve smyslu ustanovení § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s., neboť toto usnesení je svou povahou dočasné. Nejvyšší správní soud proto usnesením ze dne 29. 6. 2006, sp. zn. 4 Ads 77/2004, kasační stížnost podanou proti usnesení krajského soudu o přerušení řízení odmítl.

Za této procesní situace pozbylo smyslu, aby stěžovatelka žádala opravu správného poučení obsaženého v usnesení krajského soudu o přerušení řízení, k jehož přezkumu není Nejvyšší správní soud povolán.

Je proto zřejmé, že rozhodnutí v této věci by stěžovatelce, ani žalované nepřineslo žádný užitek. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že není dán právní zájem na meritorním rozhodnutí této věci. Vzhledem k tomu, že podaná kasační stížnost nesplňuje náležitosti vyžadované ustanovením § 106 odst. 1 s. ř. s. a stěžovatelka není zastoupena advokátem, další kroky činěné v této věci, směřující k odstranění nedostatku zastoupení stěžovatelky a doplnění kasační stížnosti, by v důsledku výše uvedeného byly v rozporu se zásadou procesní ekonomie, resp. hospodárnosti řízení.

Nejvyšší správní soud proto podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., užitého přiměřeně podle ustanovení § 120 s. ř. s., kasační stížnost stěžovatelky odmítl pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení spočívající v nedostatku právního zájmu na rozhodnutí o věci samé.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 a ustanovení § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. 6. 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu